

KINH TÂN TUẾ

Hán Dịch: Đời Đông Tấn, Sa môn Trúc Đàm Vô Lan.

Việt Dịch: HT.Chánh Lạc

--- o0o ---

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 11 – 8 - 2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

--- o0o ---

Nghe như vậy một thời đức Phật ở tại rừng cây ông Kỳ Đà, vườn ông Cấp Cô độc, nước Xá vệ, cùng đông đủ tám vạn bốn ngàn vị đại chúng Tỳ kheo, tôn giả Xá lợi phất, tôn giả Mục kiên liên ... trước sau doanh vây nghe đức Phật thuyết kinh. Đức Phật ở giữa đại hội giống như núi Tu di là vua các hòn núi, một mình cao lớn vòi vọi như trăng rằm sáng chói giữa sao trời, hào quang uy nghiêm to lớn như vàng tía sáng mặt đất, tất cả đều có sắc vàng, trác tuyệt, đặc thù, vòi vọi, không có gì có thể so sánh được. Bây giờ đức Thế tôn cùng đông đủ chúng Tỳ kheo, vô lượng thanh tịnh, như bầu trời không có mây. Sau ba tháng kiết hạ an cư đã xong, đã đến ngày thọ tân tuế. Các chúng Tỳ kheo im lặng chờ đợi, một lòng tư duy về đạo, an định, không có tư tưởng gì khác.

Bây giờ hiền giả A nan liền từ tòa đứng dậy, trích áo vai bên mặt, gối phải sát đất, quỳ xuống chấp tay đến trước đánh lễ dưới chân đức Phật, nói bài kệ tán thán :

Đức Thế tôn đến đây.

Với mục đích tế độ.

Ba tháng ở chỗ này.

Kỳ thọ Cô độc viên.

Sở nguyện đã đầy đủ.

Nay chính đã đúng lúc.

Đạo sư Vô đẳng luân.

Xin tuyên bố Tân tuế.

Khi ấy đức Thế tôn nghe tôn giả A nan nói bài kệ tụng tán thán đức Phật là bậc đạt đến chơn tịch, xong ngồi qua một bên, đức Phật bảo hiền giả Mục kiền liên : “Ngươi hãy đi khắp tam thiên đại thiên thế giới, những nơi hang núi thâm u vắng vẻ, những thạch thất trên đỉnh núi cao, khắp bảo cho các chúng Tỳ kheo, các vị mới nhập đạo hay hàng cự học, các vị chưa ngộ đạo, đều mời tụ hội tại rừng cây Kỳ Đà này. Vì sao vậy ? Vì đức Như lai đã đến lúc ngài muốn truyền thọ Tân tuế”.

Khi ấy tôn giả Đại Mục kiền liên lên trên hư không, vâng theo thánh chỉ của đức Phật phát ra âm thanh to lớn, bảo khắp tam thiên đại thiên thế giới biết, trong âm vang to lớn ấy tự nhiên diễn ra bài kệ, nói rằng :

Các vị ở khắp nơi.

Rừng sâu giữa núi đá.

Giờ Tân tuế đã đến.

Tâm nguyện sẽ thành tựu.

Khi ấy các Tỳ kheo ở ngay tại chỗ hay du hành trong tam thiên đại thiên thế giới nghe bài kệ thông báo rồi, mọi người đều dùng thần túc hay tất cả phương tiện, biến hiện thân hình đi đến rừng cây Kỳ đà, vườn Cấp Cô Độc đến trước đức Phật xin thọ Tân tuế, rồi đồng đứng qua một bên. Đức Phật nhóm họp các đệ tử. Họ đều từ các phương quốc độ khác nhau đi đến, đồng một lúc đều hội họp gồm có 80 vạn 4 ức vị muốn thọ tân tuế. Bấy giờ đức Thế tôn bảo tôn giả A nan : “Ngươi hãy đến đánh lên tiếng kiền chùy vì nay đã đúng lúc rồi”.

Tôn giả A nan vâng lời, từ tòa đứng dậy liền đánh kiền chùy, tiếng vang khắp cõi Phật, một nước lớn của một đức Phật cho đến địa ngục, nga quỹ, súc sanh nghe tiếng kiền chùy đều nhờ oai thần của Phật nên tất cả bệnh khổ độc thảy đều tiêu trừ đều được an ổn. Bấy giờ đức Thế tôn dùng tiếng phạm

âm thanh tịnh bảo các Tỳ kheo : “Các người hãy đứng dậy rút thẻ kiểm tăng số (hành xá la trừ), mọi người đều đối diện nhau để sám hối những điều sai lầm, tự trách mình, cùng nhau xin lỗi các điều sai lầm, các phi pháp đã vi phạm, mọi người đều phải nhẫn nhục, hòa đồng, thanh tịnh thân, miệng, tâm để cho không còn chút ô uế nào sót lại. Khi ấy các Tỳ kheo liền vâng theo lời Phật dạy, họ đều từ tòa đứng dậy, đến trước đức Thế tôn, mỗi người mỗi người đều cùng nhau tạ lỗi, sám hối những điều sai lầm xong, trở về ngồi lại chỗ cũ.

Khi đức Phật đã thấy chúng tăng đều trở về ngồi lại chỗ cũ xong, ngài dĩ lòng thương xót, nhân đó từ tòa đứng dậy, tự chấp tay hướng về các Tỳ kheo nói rằng : “Hỡi các chúng Tỳ kheo ! Hãy giữ tâm hòa thuận cùng hướng vào nhau để sám hối những lỗi lầm. Vì sao vậy ? Thân, khẩu, ý của ta thân hoặc có những lỗi lầm sai trái ; đức Như lai, bậc Vô thượng tôn, chí chơn không có sự sai lầm, các nghiệp khuyết lậu, tâm không phóng dật, không mất trí tuệ, không có tham luyến, không phá giới cấm, đối với trong hàng các Thanh văn và Duyên giác, tôn đức vượt hơn chư thiên, nhân dân của thế gian hết sức lâu dài trong ba cõi nhưng không ai sánh bằng.

Lại nữa này các Tỳ kheo, nếu các giòng họ xuất gia học đạo, tu theo pháp của Sa môn, tâm tánh mỗi người khác nhau, chí nguyện không đồng, đối với sự nghiệp thành Phật ở đây phải nên thi hành, phải vâng theo sự dạy dỗ không được vi phạm. Vì sao vậy ? Nếu có Tỳ kheo ở nơi Thánh chúng kiến lập tân tuế, thân hạnh mỗi người mỗi khác, tâm niệm không đồng mà ôm lòng nịnh hót cho rằng Tỳ kheo kia không thọ nhận sự chơn chánh, không nên thọ cụ giới. Vì sao vậy ? Vì thân, khẩu, ý thanh tịnh mới là thiện chơn chánh, thọ đầy đủ giới của Phật, ôm lòng cung kính, thuận theo bậc thượng, bậc trung, bậc hạ, không có ngạo mạn, phóng túng, hồ thẹn, khiêm cung mới phù hợp với giới pháp. Vì sao vậy ? Hành giả như vậy không có sự oán thù, ghen ghét, không có kết hận, quán xem pháp cổ kim không có rối loạn. Kiến lập Tân tuế cũng không có tâm sân hận, tự đại. Vì sao vậy ? Vì giữ giới cấm thanh tịnh. Nếu tạo lập Tân tuế, kiến lập giới tối đại mà không thanh tịnh thì không phải là đệ tử của đức Phật.

Giống như người chết, thi hài để nơi đất, vứt bỏ trong gò mã, dù cho thiên thượng nhưn gian chư thiên, nhân dân đều đem thuốc hay, thần chú, thuật giỏi, thương nhớ muốn làm cho kẻ ấy sống lại cũng không thể cứu sống được. Cũng vậy Tỳ kheo hủy phạm giới cấm, chánh thức được nhập chúng, dù có nhiều tân tuế cũng không thể tự cứu được để kiến lập tân tuế. Vì sao vậy ? Vì người ấy đã phá hủy giới thì lẽ tự nhiên phải bị quả báo địa ngục,

ngạ quỷ, súc sanh khổ sở độc hại, cay đắng vô lượng. Vậy các người cần phải cẩn thận.

Đức Phật thuyết pháp xong từ tòa đứng dậy, bước ra khỏi nệm cỏ. Ngay lúc đó tam thiên đại thiên thế giới có sáu thứ chấn động. Đàn không hầu, kỹ nhạc không gãy mà tự nhiên phát ra âm thanh, ở giữa hư không mưa các loại danh hương, rải đủ thứ hoa. Khi đức Phật nói giới pháp phẩm này để bảo chúng Tỳ kheo, bấy giờ các Tỳ kheo đều ở ngay nơi chỗ ngồi của mình nhờ lời dạy chơn chánh oai thần của Phật thánh công huân sáng rạng, phổ chiếu cùng khắp, mỗi người đều tự đứng lên, trong tâm không còn ưa thích dục nữa, thường ngồi ở trên đỉnh núi, dưới gốc cây, lấy đó làm vui. Tất cả đều từ tòa ngồi đứng dậy đánh lễ dưới chân đức Phật, tự miệng họ nói lên rằng : “Tất cả các pháp đều từ Phật mà ra, Thánh là gốc của đạo, che chở tất cả bằng con mắt từ mắt. Ngài là bậc tối tôn đặc thù, thánh đức vô thượng, siêu tuyệt không ai bằng, nguy nga vòi vọi, tuyên bố hóa đạo”.

Bấy giờ đức Như lai ở ngay chỗ tôn quý sám tạ Thánh chúng, xót thương chúng sanh rồi trở về nệm cỏ. Đức Phật vừa ngồi lại xong, Thánh chúng cũng vậy, ai về chỗ nấy, lại ngồi xuống đúng như pháp. Bấy giờ đức Thế tôn thấy đã đến giờ thọ tuệ, xót thương các hội chúng, ngài ở trước các Tỳ kheo, ba lần tác bạch đã xong, công việc hoàn tất, năm Tỳ kheo từ tòa ngồi đứng dậy kiến lập tân tuệ. Vừa lập tân tuệ, một vạn Tỳ kheo được thành Đạo tích, tám ngàn Tỳ kheo được quả A la hán. Chư thiên trên hư không, tám vạn bốn ngàn vị đều được khai hóa, đều được pháp đạo ý, vô thượng chánh chơn, giảng thuyết kinh pháp không sao kể xiết, các loại chúng sanh kiến lập ba thừa. Nay Phật thương xót hạ cố tấm lòng, ngồi trong đại chúng, độ thoát ách nguy, mười phương đều mong nhờ cứu vớt.

Khi ấy Long vương A Đàu Hòa Nan, tất cả đều rời chỗ ở của mình, cầm nước hoa Chiên đàn, tạp hương đi đến chỗ đức Phật, đến chỗ thọ Tân tuệ, quy y đức Phật cùng với Thánh chúng, cúi đầu lạy dưới chân, dùng tạp hương chiên đàn cúng dường đức Phật và Tỳ kheo tăng, rồi dùng bài kệ này để tán tụng rằng :

Dù ở trên đỉnh núi. Ngồi dưới bóng cây râm.

Du hành trên biển cả. Ôm lòng tham, sân hận.

Đến rồi lập Tân tuệ. Hằng ức chúng sanh họp.

Cúng dường phụng thờ Phật. Được thành cửa cam lồ.

Bấy giờ Hải Long Vương đem viên ngọc Xích chơn châu hóa làm giao lộ, gác tràng thượng diệu, dài rộng 400 dặm do vàng, tía, lưu ly hiệp lại tạo thành, dùng tay nắm giữ, đi trên không trung. Ra khỏi Long cung, từ gác giao lộ lấy nước ao có tám mùi vị, dùng dòng nước sạch rưới lên mặt đất để cúng dường đức Như lai và chúng Tỳ kheo, dùng gác giao lộ dâng lên đại thánh và Tỳ kheo tăng, lấy ngọc anh lạc rải lên Phật và thánh chúng liền nói bài kệ :

Thanh tịnh như hư không. Đồng nhất tự nhiên vô.

Cấm giới rất thanh tịnh. Hơn ngọc diệu minh châu.

Hằng hà sa số chúng. Ngồi ở nơi đại hội.

Đều cúng dường an trụ. Và các chúng Thanh văn.

Bấy giờ mười phương các vị Bồ tát, Thiên long, Thần vương đều từ mười phương đi đến để hội họp, hóa ra nhiều vật cúng dường kỳ lạ để cúng dường đức Thế tôn và chúng Tỳ kheo, đánh lễ quy y, thưa hỏi và thọ trì kinh điển. Ai nấy đều như vậy, hoàn toàn không có gì khác, đều đến đánh lễ, đều phát đạo ý vô thượng chánh chơn. Khi ấy thiên nhơn mỗi mỗi đều phát tâm cúng dường đức Thế tôn và các Thánh chúng, dùng bài kệ để tán thán :

Trong tâm đã thanh tịnh.

Đệ nhất không nghĩ bàn.

Thánh chúng tối tôn trưởng.

Ngồi ở trong hội này.

Vứt bỏ tất cả tướng.

Khéo trừ các cấu uế.

Ngày nay phụng cúng dường.

Với hết lòng cung kính.

Khai hóa cứu các nạn.

Tất cả các trần lao.

Cấm giới đã thanh tịnh.

Như ngọc bảo minh nguyệt.

Tâm thường tư duy chánh.

Đoạn các kết sân nhuế.

Hôm nay bậc Ly cầu.

Hiệp hội lập Tân tuế.

Dạy dỗ tâm khó dạy.

Tuân hành như Thái sơn.

Thường hành pháp vô ngại.

Phật an lập Tân tuế

Khi ấy Thiên nhân nói kệ này xong, đánh lễ dưới chân đức Phật, bỗng nhiên biến mất, đều trở về cung điện của mình, thấy đều vui mừng, tự vui với pháp. Bấy giờ đức Thế tôn hiện ra bóng mát lớn, các báu giao lộ để che thánh chúng, bèn nói bài kệ này :

Giới hạnh thật thanh tịnh.

Việc làm khó theo kịp.

Hôm nay thí điều vui.

Che khắp lập Tân tuế.

Dâng lên An trụ tử.

Hộ giới thật thanh tịnh.

Như chim thích lông mình.

Oai Phật hộ Tân tuế.

Đức Phật bảo các Tỳ kheo : “Nay Phật Thế tôn tuy Tân tuế một năm một hội tu hành pháp tắc thanh tịnh hộ đạo, giữ gìn thân khẩu ý ba sự không ô uế, phụng hành thập thiện, tứ đẳng, lục độ, trừ bỏ sáu tình, ba độc, năm cái, mười hai sợi dây lôi kéo, thanh tịnh như mặt trời chiếu soi thiên hạ, ánh sáng chiếu diệu, bóng tối tiêu trừ, nhập vào ánh sáng đạo vô thượng chơn chánh, tất cả hòa đồng, khổ vui không có hai mới đúng với đạo pháp”. Lúc đó đức Phật bèn nói bài tụng :

Chư Phật ra đời vui.

Nói kinh pháp cũng vui.

Thánh chúng hòa đồng vui.

Thường hòa được an lạc.

Đức Phật nói như vậy, các chúng Tỳ kheo chư thiên, rồng, quỷ thần, A tu luân, Nhơn dân của thế gian nghe đức Phật dạy không ai không hoan hỷ, đánh lễ rồi lui ra.

Thế tôn du hành ở Xá vệ.

Vì các đệ tử nói như vậy.

Tất cả đều ở hội Kỳ thọ.

Nay Bát hòa lan theo thường lệ.

Xá lợi phát chấp tay bạch Phật

Mong Thế tôn nói Bát hòa lan.

Khi ba cõi tôn xưng nói ra.

Làm pháp gì Tỳ kheo tự tịnh ?

Xá lợi phát vì ta trái cỏ.

Dưới gốc cây ra sức trừ ma.

Nếu ai trái cỏ cũng như vậy.

Đời nay kẻ ấy phải thanh tịnh.

Như bậc hiền giả ngồi.

Đó là vô sở úy.

Ngôi an lạc không dục.

An ổn trong ba cõi.

Kiết hạ nay đã xong.

Đó là đệ tử Phật.

Hãy tự mình phân biệt.

Thương xót khắp thế gian.

Là tháng lớn trong năm.

Là giác độ nhất trí.

Hãy tự bỏ thân hành.

Kiến đoạn bao nhiêu khổ.

Ngài nói các tội nã.

Biết rõ vô số khổ.

Đó là đức Đạo tích.

Nay vì Bát hòa lan.

Mông tham dục sân nhuế.

Cũng hay trừ gốc ái.

Có thể đoạn sanh tử.

Cũng hết căn não tưởng.

Tự đến được thiên thượng.

Cũng lại sanh nhơn gian.

Đó là được hai đạo.

Nay vì Bát hòa lan.

Đã được sanh lên trời.

Thì không còn đọa lạc.

Khi đã sanh lên trời.

Đã diệt hết các ái.

Pháp đệ nhất thế gian.

Tôn giả đã đạt được.

Đó là được hai đạo.

Nay nhờ Bát hòa lan.

Tất cả các ác não.

Đã hết, được giải thoát.

Đã được bốn cam lồ.

Đó là vô sở úy.

Đã diệt hết bóng tối.

Hướng về tất cả khổ.

Đó là tám tối đạo.

Nay là Bát hòa lan.

Đã xong một tháng liền được một trí, đã đến tháng thứ hai liền được hai trí, một lúc ba tháng liền được ba trí, vui thích ba trí, nay là Bát hòa lan. Vị ấy đã trị lành bốn ghê lở, không còn lưu dư, đã vượt qua bờ bên kia, đã được an ổn. Đã qua bốn tháng rồi, bậc chưởng còn gì nữa, đã thành công đức nay là Bát hòa lan, có thể hàng phục Long đầu, Nan đầu, Hòa la, chấn động núi Tu di và nước biển, cho đến cõi trời cũng đều bị chấn động. Bọn của ông Mục kiên liên nay là Bát hòa lan.

Tối hiền giả tự giác.

Nên các xứ đã hết.

Là phước giúp thế gian.

Phật tự nói lời này.

Thường độc hành dưới cây.

Vì thí dụ số đông.

Phật Bích chi tối thượng.

Nay là Bát hòa lan.

Ba chỗ không đấm trước.

Chúng vì ý thanh tịnh.

Ba thân đã ổn định.

Vốn đã lia kiêu mạn.

Tại ba cõi vô dục.

Được tịnh ý bất động.

An ổn như Tu di.

Nay là Bát hòa lan.

Đã hành bốn đều chánh.

Bốn đạo đã được định.

Phật bảo là hiền giả.

Tăng phước đức mọi người.

Chỗ cúng thí tối an.

Trọn không thể bại hoại.

Phật được các trí huệ.

Nay là Bát hòa lan.

Trì giới đã đầy đủ.

Bất động trước các lực.

Pháp thực y bị phục.

Thường ưa ở trong núi.

Đó là hạnh kiên cố.

Đầy đủ không sút mẻ.

Chỗ hành giả thanh tịnh.

Nay là Bát hòa lan.

Trì giới trừ các ác.

Chúng chấp tay thọ pháp.

Được tất cả hương về.

Các ma đều hàng phục.

Chư thiên cùng thiện nhân.

Khen ngợi giới cụ túc.

Không còn thấy các ma.

Nay là Bát hòa lan.

PHẬT NÓI KINH TÂN TUẾ

--- o0o ---
Hết